

שיניקן 91
גבעתיים.

רב ביכנ"ס הראש הכולל
הרב משה גבאי שליט"א

תפארת צב"ד

כולל "מלכות שבקפארתי"
ע"ש אלימלך ומלכה שוימר

פרשת שמות

עלון מס': 306

שכתוב לגבי ברית מילה "וביום השמיני ימול בשר ערלתו", ובה לרמזו "ויהי", יש רגע של צער וסכנה לתינוק בברית המילה, שזה כמו ניתוח לתינוק בן שמונה ימים ללא חומר הרדמה ועוד שהרבה מקטרגים מתקנאים בו בשמים. וכדי להנצל מאותו ה"ויהי" האמור בבית מילה אומרת התורה כאן את הפתרון "קרא משה לאהרן ולבניו ולוקני ישראל" בא לרמז על כך שתביא ליל הברית עשרה אנשים וששה ליד מיטת התינוק וילמדו זהו וסדר הלימוד ליל הברית כל עדה כמנהגה ובזה יהיה שמירה לתינוק.

ואולי ניתן לרמזו, משה, זה אחד. אהרן ושלושת בניו זה עוד חמשה, יחד ששה. ולוקני, מיעוט רבים שנים. ישראל, עוד מיעוט רבים שנים, יחד הרי עשרה. ללמד שתביא עמך עשרה אנשים ובזה תהיה שמירה לך הנוול ביום השמיני לפני הברית מילה.

אפשר עוד לפרש את עניין הצער כאן, כי עגל זה שהביא אהרן כידוע הוא בא לכפר לבני ישראל על מעשה חטא העגל שהקריבו, אהרן לכאורה היה שלוחם וכעת הקריבו בקדושה וברצון ה' כדי לכפר. ובאמת עצם דבר זה שעת מזכירים לו את ה"עבירה" יצל חטא העגל גרם לו לאהרן צער, וזה "ויהי". ובאמת הקשה בישפתי חכמים והלא "אין קטיגור נעשה סניגור" ואם התורה מעידה על אהרן "כי פרעה הביא לשמצה בקמיהם" איך כעת הוא הגורם לכפר. הדבר נמשל, למצב בו ראונו תובע לשמועון בבית המשפט. וראובן הביא עו"ד לייצג אותו, עד שהחליט שלא מתאים לו העו"ד הזה, ופיטר אותו ולקח עו"ד אחר. האם יש איזה סיכוי שעת הצד שכנגד יגיד, טוב, כעת פנוי העו"ד אז אני אקח אותו אלי... אחרי שעד עכשיו הוא רק ייצג את הצד שנגדו...!

אלא מפרש היאור החיים' קדוש נפלא! חס ושלוס לחשוב שאהרן עשה עגל זהב, הוא זרק זהב לאש, או חז"ל שהערב רב כבישופם יצרו עגל. אהרן נאשם בשותפות אבל ודאי שאת העגל הוא לא יצר וזה כשיוף. וזה בא לאהרן כל שותפות חטאו של אהרן היה רק בזהב שזרק, לכן עבודתו הפנימית זה רק בגדי לבן וסילוק בגדי הזהב. אבל את העגל המכפר, אדרבא שיביא אהרן כדי להראות לכולם שכלפיו אין זה קטיגור כי אין לו חלק בזה.

ולעני"ד חשבתי להוסיף, וראיתי שכבר קדמוני באחרונים. כידוע הישב מאהבה זדונות נעשים לו כזכויות". ובא כאן לומר שגם אם אהרן חטא על פי דרגתו, מכל מקום אחר ששב בתשובה זה כבר לא קטיגור, אלא זה גופה נעשה זכות ומצווה, שהזדון נעשה זכות.

ה'פרדס יוסף' מביא שבראש השנה' עושים 'תשליך', ובחג הפסח שזה כבר תשובה מאהבה שואבים מהבור ימים שלנו, לדבר הכי קדוש שזה אפיינת מצות. אותם המים שהשלכנו לתוכם את העבירות כיון ששבנו מאהבה - הם ממש הפכו לנו לזכויות ונלקחים למים לאפיינת המצות.

וכאן יש לשאוב עידוד גדול לבעלי תשובה, החוששים עם כאלו עבירות שעברו ועשו איך ימצא להם פתח תשובה וחורטה, אלא צריכים לדעת שבדיוק להיפך! הם, שעשו עבירה עם כל החשק והתאוה, והופכים את כל החשק הזה לבערה של קדושה ומצווה בו ברגע שהם שבים בתשובה מאהבה.

פירוש אחר... אומר המדרש משל לאשת המלך שהייתה נרגנית. [מתלוננת סדרתית] וביקש המלך שתכין לו בגד יפה, ועשתה כן והייתה עסוקה היה לו שקט. כשסיימה, אמר המלך אוי... ו... עכשיו תשוב להתלונן ולשגע אותי. כך כאן, אומר הקב"ה סיימו עם המשכן יהיה להם זמן לשוב לעשות עבירות. ולכן נאמר "ויהי".

לצערנו, רק המלחמה קצת בהפוגה, חוזרים לריב, ולשנאה, ולפילוג. ולתקוף את לומדי התורה. "ויהי!!! שבת שלום.

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולוקני ישראל.

ידוע בחז"ל ש"ויהי" הוא לשון צער. וכאן לכאורה יש זמן שמחה חגיגות של אהרן הכהן מתחילים לחנוך את המשכן הבאת קרבנות, למה ויהי, יש כאן ארוע חגיגי ומיוחד של שובת המילואים של המשכן, ולמה להיות עצובים. [אני נזכר שבאיזו חתונה אחת, שאל הילד את אמו, אמא, למה הכלה לובשת שמלה לבנה? השיבה אמא, כי זהו היום המאושר בחייה! אמא, אז למה החתן לובש חליפה שחורה...?!] משיבה הגמרא במסכת מגילה שהטעם שכתוב ויהי, משום שבתוך כדי הארוע המיוחד הזה היה אסון גדול שמתו בו שני בני אהרן הכהן, וזו ממש טרגדיה שכמובן העיבה על השמחה!

ויש תשובה מהמצאיות! כיום רואים כמה כוחות משקיעים אנשים ולא בוחלים בשום דרך אפילו הדרך המבישה ביותר כדי להתמנות לתפקיד הנסקף ראש הממשלה. מתחייבים על דברים לפעמים גם חותמים ואחר כך חוזרים בהם כשהדיו עדיין לא נתייבשה מהקלף. הכל לשם הכסא וכדי לקבל עוד קצת כבוד מדומה שררה ושלטון.

אומרים חכמינו, אצל אהרן הכהן זה היה אחרת. ביום השמיני שנבחר והתחיל לכהן ככהן גדול והגיע לתפקיד הציבורי רם המעלה מקשר בין ישראל לאבנים שבשמים היה לו "ויהי" ידע היטב את דברי חז"ל אוי לה לרבנות שמקברת את בעליה, שהכוונה והחל לשרת בו. שבוה כולם מתקנאים בו ואורבים לו לרעתו. וגם כיום נשאר כמה צדיקים בסידום בודדים שבורחים מכל תפקיד ציבורי בידועם כי יחפרו עליהם מיום הלידה עד יום הקבורה...

מספרים שכשבחר הרב הרצוג זצ"ל לרב הראשי לישראל, ארגנה לו מועצת עריית בני ברק טקס 'קבלת פנים', והוא גם הגיע לביקור אצל מרן היחזון איש. או אז סיפר הרב הרצוג לחזו"א שהוא מרגיש שיש לו ירידה קצת ברוחניות ושוכח מעט את לימודו, מאז שנבחר לתפקיד והחל לשרת בו. השיבו החזו"א, על פי הגמרא במסכת בב"ב [פה]. כשרבי זירא עלה לין מה ישראל, כדי שלא יהיו לו קשיי למידה עקב ההבדלים בין מה שלמד בבבל למה שלמד בארץ ישראל, כי היו הרבה הבדלים שילמד לגרום לו לסתירה ולבבל. הוא צם מאה תעניות! כדי לשכוח את תלמודו שלמד בבבל ולהתרכז כעת בתלמוד שארץ ישראל.

שאל החזו"א את הרב הרצוג לכאורה למה היה צריך מאה תעניות, פשוט הוא יכול להתמנות לרב הראשי וממילא הוא היה משכח את תלמודו... אלא כנראה שרבי זירא אחז שעדיף לצום מאה תעניות מאשר להתמנות לרב הראשי...

ולכן אהרן הכהן שברגע התמנה לתפקיד הרם לשרת ככהן גדול, הרגיש "ויהי" טוב אנתנו לא שם. וכיום ודאי שהרבנות זה תפקיד חשוב שמחזק ומורה דרך לכל יהדות ישראל, אבל לפחות כדאי שניקח את הדברים לענייני החולין ורדיפת השררה והכל בשם ה"ארגו כלים" לשרת את הציבור.

היאור החיים' הקדוש מביא באור נוסף, כשמשה רבנו היה במצרים והוצע לו ע"י הבורא ללכת ולדבר עם פרעה הוא סירב והציע את אהרן אחיו. ועל ידי זה הוא הפסיד את הכהונה שעברה ממנו וניתנה לאהרן. וכעת ברגע זה הגיע העניין שבו משרת אהרן אחיו, וראה משה כביכול מה הוא הפסיד ונעשה לו "ויהי". כמובן אין הדברים כפשוטם שיש ח"ו קנאה של משה על אהרן, אלא רק על איבוד זכות המצווה לשרת במקדש והכל עניין רוחני ולא דומה ולא קרוב להבדיל מליוני הבדלות לזיכויים שיש היום מי האיש שיעשה "חסד" ויבחר לשרת את עם ישראל ב"אמונה...!"

דרך נוספת בזה, ה"ויהי" שנאמר כאן בא לרמזו דרכה של תורה על מקום אחר, וההקשר שבניהם הוא "ביום השמיני" תורה על מקום אחר, וההקשר שבניהם הוא "ביום השמיני"

זמני השבת
הדלקת נרות: 18:41
צאת השבת: 19:41
זמן ר"ת: 20:16

זמני תפילות בביה"כ:
ימות השבוע:
שחרית: 7:30
מנחה גדולה: 13:15
מנחה קטנה: 18:00
ערבית: 18:20 [פלג]
ערבית מוצ"ש: 17:15
יום שבת:
מנחה ער"ש: 18:45
שחרית: 8:00
מנחה ערבית: 18:32

שיעורי תורה:
א-ה: 8:10 - 9:00 - גמרא מסכת סנהדרין עם הרב משה גבאי.
א,ג,ד: 20:00 - 21:30 - מדרשה לנוער עם ר' אפרים ראם.
ב: 20:00 - 21:45 - שיעור ביזרע שמשון עם ר' יצחק לוריא טהור.
שבת: 17:15 גמרא והלכות פסח מוצא"ש: 21:00 הלכה לנוער.
עם הרב משה גבאי.

אקטואליה בפרשה:
"וקראת לשבת עונג..."
שיעור פרשת שבוע מתקיים כל יום חמישי בשעה 20:00
ע"י הרב משה גבאי שליט"א
כולם מוזמנים.

סיפורי צדיקים:
מעשה באברך שגידל את בנו לתורה. וכשגדל הכניסו לתלמוד תורה וציפה לראותו תלמיד חכם. אך ילד זה בהיותו "קופצני..." לא כ"כ למד. בפרט לא הצליח לקלוט את נושא הקריאה אלא רק שברי מילים ושברי פסוקים מעטים.
עבר כל מיני אבחונים שלא ממש עזרו. לקח האב המסור את בנו והביא אותו אל הצדיק המקובל רבי אברהם מונטה זצ"ל. קרב הרב את הילד ופתח לפניו חומש ויקרא, "בבקשה תקרא חמוד שלי", לימדו הרב אות אחר אות רק את הפסוק הזה ומיד אמר לו זהו, שוב לביתך. עד כאן להיום.
לא הבין האב איך בכלל הילד קלט משהו, אך שתק. אמר לו הרב אל תתערב...! תבוא עמו גם מחר. וזה חזר על עצמו כמה דקות. תבוא גם ביום השלישי. או אז פתח לפניו הרב ספר "מסילת ישרים" והילד למרבה הפלא קורא כאדם בוגר רהוט ומהיר. נדהם האב למראה הפלא שמתרחש מול עיניו.
אמר לו הרב, ילד, הוא הבל שאין בו חטא! ובעיה כזו יכול לפגור רק מי שגם הוא הבל שאין בו חטא...!!!!

שאל את הרב

ניתן להתקשר לשאלה והתייעצות לטל' 052-7622517

האם אחתי אפיק ברכת האילנות
האם אחתי אפיק ברכת האילנות
האם אחתי אפיק ברכת האילנות

הבן איש חי אסר בעיקר על פי קשמלה. אולם לפי הפשט מותר לברך בשבת ברכת האילנות ואין לחשוש שיתלוש ולא לדין ברור. אולם כיון שמטלטלים את הסידורים עדיף לא לברך בשבת.

יש בזה מחלוקת שו"ע ורמ"א. ולכן לדעת הספרדים אם בדיעבד בושל אוכל כשר בכלי חמץ שלא בושל בו כ"ד שעות חמץ המאכל מותר. אך בני אשכנז מחמירים בזה.

אין לקרוא את העלון בשעת התפילה וקריאת התורה!

אדם עסוק הוא ר' שמעון, מעל ומעבר. בית מבורך לו בלי עין הרע, ועמל הפרנסה ממלא כליל חלק גדול משעות ימיו. מלבד זאת, מקדיש משעותיו לעבודת שמים, קביעות עתים לתורה, לחסד ולחינוך הבנים - כמידת יהודים יקרים מן השורה.

הנה, יום גדול כבר מתקרב, יום היכנסו למצוות של מושי בני יקרו. בשובו מתפלת שחרית באחד הימים, ראשו מהורהר כתמיד, פגש את ר' חיים, אחד ממיידיעו, המשמש כסופר סת"ם. עצר לרגעים ואמר לו שברצונו להזמין אצלו זוג תפילין מהודרות לקראת

בר המצווה של בנו. ר' חיים הסכים בשמחה והם נפרדו לשלום. אותה הזמנה, שבוצעה ברגע של מפגש על דרך, פרחו משום מה מזיכרונו העמוס של ר' שמעון ונשכחה כלא היתה. עד היום אין לו מושג כיצד התרחשה אצלו שכחת עניין כה חשוב, אבל מעשה שהיה כך היה.

בשבתו במשרדו, מספר ימים לאחר מכן, נזכר בין עסקה לעסקה, שעליו להזמין תפילין עבור מושי. הן זמן הנחת התפילין מתקרב וטרם עסק בעניין. התקשר על אתר לאחד מיידידי המנהל מכון למכירת תשמישי קדושה, והזמין את זוג התפילין המהודרות שהוא חפץ בהן. ביקש באופן אישי שהכתובה תעשה על ידי סופר מסוים והפרשיות יעברו להנהגת בידו מגיה ירא שמים. אף ברר על אודות אי אלה הידורים בעשיית הבתים וסיכם על מחיר ועל מועד מדויק שבו תהינה התפילין מוכנות בעזרת ה'.

בהגיע העת התקשרו מהמכון להודיע שהתפילין מוכנות. הכל התבצע לפי בקשותיו, ועתה יש לבוא ולקחת את התפילין ממשרדו המכון. ר' שמעון פנה מכל עיסוקיו והלך עם מושי לקחת את התפילין הקדושות. התפילין לקופה כנס מושי בעול תורה ומצוות, בשמחה ובטוב לבב, והתפילין לו לאות על ידו ולטוטפות בין עינו כמצוות השם יתברך. ימים אחדים לאחר השמחה הגדולה, מצלצל הטלפון בביתו של ר' שמעון.

ר' חיים על הקו, ושאל את זוגתו של ר' שמעון מה בעניין התפילין שהוזמנו אצלו. כבר סיים את כתיבתם לפני שבועיים ואיש טורח להתעניין על אודותם... היא לא ידעה על מה הוא שח, סיפרה לו בפלאה שלפני ימים אחדים כבר התקיימה שמחת הבר מצווה! ברוב עם - התפילין של מושי כבר מעטרות אותו מדי בוקר למעלה מחודש ימים...

ר' חיים הבין על אתר שמן הסתם מצא ר' שמעון סופר סת"ם טוב הימנו, סיים את השיחה בהתנצלות על ההפרעה, אמר בנימוס שכנראה היתה כאן טעות או אי הבנה. אילו ידע ר' שמעון מן הנעשה, מן הסתם טורח היה לקום ממשרדו ברגע זה ולבוא עד ביתו של ר' חיים, לפצותו בממון ובדברים. אדם יקר הוא ולא יניח שתצא מתחת ידו שגגה ונזמנת נפש אשר כזו, אלא שאותה 'טעות' ואי הבנה' שהיתה בינו לבין ר' חיים, לא נודעה לו כלל. העניין הזה שקע והתפוגג בהמולת הבית והעסקים.

רק ר' חיים בהדרו הקטן, עם הקולמוס והקלף, הביט בזוג התפילין שכתב בכתבית ידו, בהידור ודקדוק, המנתיים עדיין באורנו - ולא הבין כיצד מתרחשים דברים כאלה, שאדם טוב כר' שמעון מזמין תפילין ולבסוף רוכש אצל סופר אחר. ולא עוד, אלא אפילו לא מתגבל, עובר לידו לפעמים ומרכיב ראשו לשלום - כאילו לא ארע מאומה. כלום זכרונו מתעתע בו? הרי זוכר היטב היכן ומתי נתדברו ביניהם! משמים ריחמו על שניהם, גם על ר' חיים, לכל יכאב ומצער ואכזבה, וגם על ר' שמעון לכל יוכתם מגרימתו צער והפסד ליהודי.

היה זה בחלוף מספר חדשים, עת עשה מושי את דרכו אל הישיבה באחד מחודשי החורף. יש בתחנת האוטובוס, הניח על המושב לצדו, את השקית שבה נרתיק התפילין והמתין. בהגיע הקו המיחל, עלה מושי בתוך כדי פשוט בארנקו החדש, שלף את הכסף ושיילם במזומן ובמדויק, אחר פנה להתיישב במקומו. האוטובוס כבר החל לנוע, עוד זמן קצר שוב יבוא בשערי הישיבה אשר אהב.

ברגע מסוים חש ריקנות בידיו, הביט ולפתע נרעד: התפילין, התפילין, התפילין אינם אתו, הם נותרו בתחנת האוטובוס. מיהר לרדת בתחנה הקרובה והחל רץ בגשם כל עוד רוחו בו. טרם חלפו שתי דקות מאז עזב את התחנה, סביר להניח שהתפילין עדיין שם.

לא. הם כבר לא היו שם. חיפושיו הרבים במקום ובסביבותיו לא העלו מאומה, שאל את פי האנשים הקרובים ואיש לא ידע להשיבו. אפוף צער עשה את דרכו הביתה, בוש ונכלם, כאוב עד דכדוכה של נפש. למרבה הצער, לא היה כל סימן מזהה על התפילין. נרתיק יקר היה לתפילין, אך היה רקום עליו רק משה, ותו לא.

המודעות הרבות, הפניות לכל כיוון, המאמצים וההשתדלויות - כל אלה לשווא היו, התפילין אינם, כמו בלעתם האדמה באותן שתי דקות מאז עזב מושי את התחנה עד ששב אליה. אמנם למחרת התברר שסמוך לעניינים מודעות על אודות תפילין שנמצאו אתמול, אולם בהתקשר התברר שאין אלה התפילין שלהם, בעלי התפילין ההם כבר הגיעו לקחת את אבדתם היקרה, ורק הם עוד תוהים ומחפשים.

לאחר ימים אחדים החליט ר' שמעון כי יש לשים קץ לפרשה, מה שהיה היה ויש להמשיך הלאה לעבר העתיד, מושי צריך לקבל תפילין חדשות, ולחזור אל גשרת המלומדים בראש רגוע. לא קל לרכוש תפילין בשניים, פרנסה אינה קלה גם בלאו הכי, אולם המציאות מחייבת.

- * דיני אפיית מצות לפסח:
- * אף מי שלא מקפיד לאכול מצה שמורה כל החג, לבלי הסדר יקח רק מצה שמורה.
- * אין לשין מצות אלא "במים שלנו" שהם מים שנשאבו סמוך לבין השמשות ועד צאת הכוכבים. ואחר זמן זה לא ישאבו יותר ליום מחר.
- * לא יניח את המים במקום שמחממת אותם השמש, ואם הפכו למושרים נפסלים.
- * אם נתקעו בלי מספיק מים יכולים לבטל לכתיחלה יחד בתרי"ב מים שאבבו.
- * יש להיזהר לא להות אפילו שניה אחת בעשיית המצות ואם שהו ולא ראו שינוי על הבצק יש על מה לסמוך.
- * עדיף שגדול יצוק מים על הקמח ודיעבד ניתן להכשיר אם עשו ע"י קטן.
- * יכוונו בעשיית המצות של יד "לשם מצת מצווה" ו- "לשם כזית ראשון של ליל הסדר"

פגש בית הכנסת את ר' חיים מידועו, סופר סת"ם מאז ומקדם, והחל מדבר עמו על מחירם של פרשיות מהודרות לתפילין. ר' חיים נבדק והתבלבל לרגע: "והרי כבר ערכתם בר-מצוה לפני זמן קצר, לא כן?!" ר' שמעון גולל בפניו את דבר האבדה, ור' חיים השתאה לשמע הדברים המצערים: "מעניין, אמר, 'תחת ידי שמורים עדיין תפילין שרשמתי במיוחד לשמו של בכנס זה. הזמנתם אצלי ולא באתם לקחת. מוכנים הם ומצפים לכם".

ר' שמעון לא ידע את נפשו ממבוכה. מתחלה לא הבין כלל במה דברים אמורים, ולכשהבין - לא האמין, ולכשהאמין - נרעש בחדיה להשם יתברך על דבר הפלא הזה, "שומר פתאים השם"... "רגלי חסידיו ישמר!"

שוגג היה ויחש. ברגע זה מתחיל להיזכר במשהו, ברם אין שכחה לפני כסא כבודו יתברך. הזוכר העליון, הפיל על מושי את שכחת התפילין בתחנת האוטובוס, וכך גלגלה ההשגחה שייצל מחשש גול וגרימת צער והפסד. חילה את פני ר' חיים בבקשת סליחה ומחילה, שילם לו על אתר את המחיר המלא של זוג התפילין ולמחרת קיבלם אל ידו בהתרגשות רבה.

חולפות השנים ביעף, עברו שלוש שנים. לאחר חג הפסח, בשלהי חודש אייר, עומד יענקי - אחיו הצעיר של מושי - להיכנס בעול תורה ומצוות. מאז תחילת השנה, תפק לאחר חג הסוכות, כבר החל ר' שמעון לדבר על רכישת תפילין ליענקי, והפעם במועד ובמכוון, בדיעה בצורה אמי של תבצעה להזמנה, מתוך שימת דגש שהיא תבצע רק פעם אחת... אלא שמוזמן חודש חשוון, שהיה חודש עמוס במיוחד בעסקים, עברו החודשים, דרך חג החנוכה ואילך. ר' שמעון עודנו מתכוון לרכוש את התפילין לקראת השמחה המתקרבת, אלא שבכל פעם נדחה הדבר ונדחה עוד עיתים מסיבות ברורות ולעיתים מסיבות יותר תמוהות. באמצעו של שבט, ראש השנה לאילנות, החליטו כי יש להוציא את העניין לפועל תכף ונמיר, אבל גם באמצעו של אדר, עוד היה הנושא בגדר תוכנית.

ריחו של פסח כבר מילא את חלל הבית, המצות כבר התרדדו וארונות כלי הפסח נפתחו לרווחה. יענקי, שזו לו הפעם האחרונה לחייו שיאלץ מצה ומרור ללא חיוב מדאורייתא, הזכיר בעדינות שברוך ה' כבר סיים ללמוד את הלכות הנחת תפילין, מבחינתו הוא כבר מוכן ומזומן... באותו יום החליט ר' שמעון בלב נוקף כי כלו כל הקצין, היום הזה יצא בעזרת ה' לעבר המכון לברר על אודות כתיבת תפילין ורכישתן.

בהגיע הרגע, מצלצל הטלפון בבית ועל הקו איש אלמוני ושאלה מעניינת בפיו: "... סליחה, שלום... אולי נאבדו לכם תפילין לפני שלוש שנים?...". "בוודאי, ענה ר' שמעון בהתרגשות מה.

"ובכן", קולו נרגש, "אני מצאתי אותם אז, באותו יום גשום. הגשם לחלל אל התחנה ומישרתי ללחות משם את התפילין. תליתי מודעות ופרסמותי, אך לא היה כל מענה לפניותי. כבר סבור הייתי לתתם לגמ"ח תפילין או לבעלי תשובה, אך הרב פסק שעלי לשומרם כיוון שרשום על הנרתיק שמו הפרטי של המאבד.

"התפילין נותרו אפוא שמורים תחת ידי. מפעם לפעם פרסמתי פה ושם אך לשווא. בשלוש השנים האחרונות הייתי מוציאם מדי ערב פסח, לנקותם ולנקות את השקית, ולאחר מכן משים אלה מקומם בצער על צערם של הבעלים. היום, ערב פסח, ניקיתי שוב את מרומי הארון החד, ובהגיע אל שקית התפילין, הוצאתי את התפילין וניערתי את השקית בחוזקה מספר פעמים. לפתע נושר מבפנים פתק לבן ותמס: 'השם 'משה' ושם משפחתי, כתובתו המדויקת ומספר הטלפון. כשלוש חוצי שנים נחבא הפתק בעמקי השקית, בדיוק היום נגלה...!".

"מדהים", הכה ההלם את צידו השני של הקו, "מדהים. 'בדיוק היום'... בו היום עמדנו לקנות תפילין חדשות לבגנו השנתי..."

(נפלאותיו לבני אדם, מתוך אמונה שלמה)

יצא לאור הספר "צדק"
ע"י הרב משה גבאי שליט"א
 שני ספרים על המשיה חומשי התורה
 מהדורה מפוארת, מנוקדת באותיות מאוחדות
 עינייכם
 בשילוב סיפורי אגדה השמחה
 לפאר ולרומם את שולחן השבת.
 ניתן להשיג בבית הכנסת
 או בפל" 053-3171766

בניין עדי עדי:

סיפר לי חבר, בא תשמע איזה קטע... "באת לעבור עכשיו בתל אביב ברגל ברמזור אדום, תוך רגע נישא אלי שוטר ביקק תעודת זהות... הוצאתי לו מיד דגל ישראל, ומיד הוא התנצל...!"

צריך לדעת מתי להשתמש עם תעודת זהות ומתי להוציא דגל, ולדעת מול מי אתה עומד ואיה אתה עומד. מי שחושב שהוא יכול לדבר עם אשתו כמו עם החברים בישיבה או עם האברכים בכלל - הוא טועה. הוא נוהל לך שבעלך זה כמו עוד חברה מהעבודה - את טועה!

ובכלל יש רגעים שבהם עדיף לשתוק ולא לדבר, אם זה מצבי לחץ, או כעס, או כעת לפני פסח הרבה בתים זה הופך להיות חג הייסורים והמריבות וחבל...!

אשה אחת... (לא צוחקים על עדות נשאי את זה פתחו... שאלה את בעלה: "תוך כדי ההכנות לפסח נזכרתי בכל העניין של ההגדה... תגיד יצחק, למה צריך 'סימנים' אם כבר רשום מפורש בהגדה את כל המכות?!" השיב לה יצחק: "מסעודה יקרה, מי כמון יודעת שמכות בלי סימנים זה לא מכות...!"

לע"ז:

- * אמה בת אסתר * יוסף חיים בן מסעודה * תמר בת מטילדה
- * משה הרש בן אידל * ר' חיים בן גדריה * יוסף בן לאה * ישראל
- * יאיר בן מנחם * משה בן יוכבד * עמנואל בן יונה ודוד. * ר' אלימלך
- * ב"ר יוסף * מלכה בת ר' אשר זוליג הלוי * אריה בן יונה * אליעזר
- * בן נתן * שלמה יצחק בן משה חיים *

זכות העלון:

- * לרפואת משה עומר בן כרמית * פנינה אסתר בת נחמה
- * להצלחת שחר רחלי בת פנינה אסתר * להצלחת יעקב אריה בן אסתר ומשפחתו * רפואה שלימה ליונה בת מרים * רפואה שלימה והצלחה לאליעזר בן נעמי ואסתר בת אמה * עדי בת יונה
- * תזרה בתשובה וזיווג הגון. * להצלחתם של מיקה ועידו בני חגית.